

Останній журавлиний крик

Микола Руденко

Останній журавлиний крик,
Останнє золото берези.
Їдкий туман в кістки проник,
Мов забороню хижі леза.

За лазнею рясний будяк
Сприймаю, мов живу принаду.
І жуючи важкий глевтяк,
Вертаюсь думкою в блокаду.

Навіщо, Господи, зберіг
Мене у людопаді тому?..
І на захарканий поріг
Несу гірку дідівську втому.

Та впавши між пітних речей,
Знесилений, у мить відчаю
Незриму для лихих очей
Господню руку помічаю.

Щось чисте з вітром степовим
Осяє душу в знак привіту
То сном пророчим, то живим
Обличчям Неньки — з того світу.

Вона понад моїм життям
Нависне зоряною тінню —
І знову я зроблюсь дитям,
І знову вчитимусь терпінню.

А голос Матері-вдови
Втішає сина-оборонця;
— Перетерпи, переживи —
Я жду тебе по той бік Сонця.